

Цікаво, помітила я. Говорити могла, а рухатися — ні. Тіло ніби берегло сили в очікуванні команди, куди бігти і що робити.

— Так, забрав малого о третій, він цілу дорогу щось польською лопотів, — дід позіхнув.

Я нервово мугикнула. Мій Ромчик був єдиною українськомовною дитиною в польській групі. Отже, дідусь помилково привів поляка. Що на нас чекає? Міжнародний скандал, депортація, позбавлення батьківських прав? Але головне — спершу знайти мого Ромчика. Я перевірила час на телефоні. 16:40. Якщо швидко бігти, маємо встигнути до закриття.

— Діду, ми з Ромчиком вийдемо, — гукнула я.

Схопила чужого Ромека на руки (він був легший за Ромчика) і побігла.

Літнє вроцлавське сонце пекло нещадно. Я витягла спітнілу руку з-під ніг малого, щоби відгорнути собі гривку з чола. Малий був наче грілка, і я відчувала, як із мене сходять сім потів. Синтетична блузка з маками чудово пасувала для роботи за комп'ютером під кондиціонером, але аж ніяк не для спринтерського забігу. Спідниця перекрутилася. Балетки натерли мізинці.

Звісно, я би могла спустити малого на землю й бігти з ним за руку, але так ми ризикували би не встигнути. У Ромчика я помітила дивовижну звичку: сповільнюватися саме тоді, коли я благала прискоритися. Зазвичай мій син міг пройти дистанцію завдовжки кількасот метрів, та й цей польський Ромек, мабуть, теж, — але зараз важила кожна секунда і ми не могли собі дозволити роздивлятися мурашок та листочки, якщо в малого раптом виникне таке бажання. Я пришвидшила крок. Тільки би

Ромчик був у садочку! Зрештою, це і їхня провина теж! Щойно я це усвідомила, внутрішній юрист почав готувати промову. Та як вони могли? Виховательки абсолютно некомпетентні! Дитина перебуває під їхньою опікою, і це їхня відповідальність!..

Ромек і далі зосереджено дивився на мене й, на диво, не плакав. Хоч би йому не снилися потому кошмари про незнайомого діда і про тітку, котра кудись із ним бігла!

— Нам уже близько, — пояснила я йому.

— Ми йдемо до аквапарку? — він із надією подивився на закручені помаранчеві труби і на скляну будівлю, повз яку ми пробігали.

— Ні, ми зараз на хвилинку повернемося у садочок. Там тебе забере твоя мама.

І тут хлопчик раптом розплакався.

— Не хочу! — схлипував він і пручався.

От дідько! Нести його стало геть важко, перехожі почали на нас озиратися.

— Тихо, тихо, все буде добре, — примовляла я, прискорюючись, хоч і так уже давно вибігла поза межі своїх можливостей.

Я влетіла у двір садочка. Зелена будівля, що до болю нагадувала моє пострадянське дитинство, часто викликала у мене незрозумілу тривогу, а сьогодні й поготів. Крізь відчинене вікно долинав схвильований жіночий голос:

— Прошу пана, нехай пан так не хвилюється. Після прогулянки діти мали обід, і кількість порцій відповідала... Можливо, ваша дитина... емм... пішла з іншими батьками?

— Що це за маячня? Тоді телефонуйте всім батькам, питайте, чи немає в них мого сина!

— Як пан це собі уявляє? Я не можу турбувати батьків, поки не з'ясуємо всіх обставин! Нехай пан почекає, зараз заберуть останніх дітей — і переглянемо камери моніторингу...

Ага! Отже, я вчасно. Серце гупало через біг і хвилювання. З малим на руках я забігла всередину і постукала у двері групи, де, схоже, відбувалася розмова тата Ромека і працівниці садочка.

— Добрий день. Вибачте, наш дідусь недобачає і випадково забрав іншу дитину.

— Тато! — малий зістрибнув із рук і кинувся до чоловіка в сірих брюках і білій сорочці.

Чоловік і директорка садка стояли біля шафок, ошелешено мовчали і дивилися на мене. Тієї миті я воліла провалитися під землю: зі скуйовдженим волоссям і з плямами поту на блузці. Здається, я почала рясно червоніти. Я підвела очі на чоловіка — і... Мій Боже! Переді мною стояв Відьмак. У сенсі той типаж поляків, із якого Сапковський списував свого героя. Високий, атлетичної статури, із зачіскою ніби щойно з барбершопу і з хвилею харизми, що збивала з ніг.

Тим часом із зали мене побачив мій Ромчик і відразу примчав до роздягальні.

— Мамо, ти прийшла!

Усі приготовані звинувачення кудись завіялися.

— Наш дідусь дуже короткозорий, і в нього сьогодні болить голова, — чомусь почала белькотіти я. — Але Ромек був у безпеці, він грався в нас удома, а я привела його, щойно тільки повернулася з роботи... У мене дуже важливий проєкт, але я намагатимуся надалі забирати Ромчика сама...

— Перепрошую, та у групі є вихователька, і вона, власне, має перевіряти, щоби дитину не забрав хтось чужий, — слушно зазначив Ромеків батько.

— Так, власне, — кивнула я і подивилася на директорку.

Я раптом відчула дрібку полегшення, а разом із тим неймовірне виснаження. Ніби мій ресурс на сьогодні вичерпано.

— Що ж, — зітхнула директорка. — Мої вибачення за цю... м-м-м... ситуацію. У нас канікули, збірна група, тож вихователька могла не знати всіх дітей. У будь-якому разі обіцяю провести розмову з колективом, аби таких прикрих помилок у нас надалі не траплялося.

Ромеків тато хотів щось відповісти, але прийшли інші батьки, щоби забрати дівчинку, котра, здається, залишилась у групі останньою і зацікавлено визирала до роздягальні. Тож чоловік узяв малого на руки, як перед тим я, сухо кинув: «До побачення», — і розвернувся. Коли він пройшов повз мене, запах його парфумів викликав легке запаморочення.

Я на мить затримала погляд на дверях, за якими зникли двоє чужих хлопців, дорослий і малий. «Пощастило їхній мамі... А я навіть не дізналася, як його звати», — промайнула думка. Агов, що зі мною?

— Ну, ми теж підемо. До побачення, — я винувато усміхнулася директорці, а вона стримано кивнула у відповідь.

На вулиці я ще раз міцно обійняла Ромчика.

— Ти не сильно злякався?

— Та ні. Я не чув, як пані кликала. Ми з Тимеком будували залізницю. А потому по Тимека прийшла мама,

і мені стало дивно, бо мене завжди забирають раніше. Але пані сказала не хвилюватися і що ти обов'язково прийдеш. Ну ти і прийшла! — і Ромчик весело пострибав уперед.

Сонце сховалося за дім, починався прекрасний липневий вечір. У такі вечори хочеться плавати на кораблику по Одрі чи цмулити апероль у барі на даху... А я пленталася за сином і думала, що планувала ввечері переглянути нові специфікації, щоби бути готовою до завтрашніх зустрічей на роботі. Проте зараз не мала сил навіть узяти до рук лептоп. «Розслабся, все ж добре закінчилося!» — підбадьорювала я себе. Коли ми зайшли у двір, Ромчик помчав на майданчик і почав із силою розгойдуватися. Я дивилася на нього зі сумішшю гордості і смутку. Скільки всього він уміє у свої чотири з половиною, як упевнено і позитивно тримається! А ось я могла би справуватися ліпше, щоб у його житті не виникало таких ситуацій, як сьогодні. Я відчайдушно хотіла бути для Ромчика чудовою мамою. Адже тата він не мав, ані хорошого, ні поганого. Ніякого.

Я вийняла з кишені телефон і помітила, що Зоряна позначила мене у спогаді «Вітаю у Вроцлаві» з 2015 року. Ого, то у нас сьогодні річниця? А я все прогавила. Швидко лайкнула допис і надіслала Зоряні повідомлення: «У суботу буде нагода відсвяткувати».

— Ромчику, а ти морозива хочеш?

Малий почув кодове слово на літеру «м» і миттю примчав.

— Якщо ми купимо тобі, мені й дідусеві, скільки виїде порцій?

— Три!